

Sympathy for the devil

pseudònim: el talp

Per tercer any consecutiu l'ajuntament de Balaguer intentava reiniciar les obres d'arranjament del jardí del Claustre de Sant Domènec. Malgrat les bones iniciatives per integrar-lo dins del circuit turístic de les visites guiades de la ciutat, el cert del cas era que d'ençà que l'ordre dels franciscans va marxar del convent, el claustre semblava estar maleït. De poc van servir les tasques de la brigada de jardineria. El primer any, una plaga poc usual de larves blanques d'escarabats japonesos va infestar la gespa del jardí, cruspint-se totes les seves arrels i deixant unes terribles clapes marcides. A més, els talps, atrets per la seva presència, van fer-se amos del recinte i van malmetre tota la instal·lació del reg d'aspersió, cosa que deixà el majestuós xiprer en un estat deplorable per la sequera patida. La segona primavera, amb un nou intent de recompondre les parts més malmeses, es va procedir a un segon sembrat de la gespa i una petita plantació de murtres. Uns petits arbusts perennifolis molt resistents al voltant d'un cor central de plantes aromàtiques i medicinals evocaven l'ús que tradicionalment feien els frares de les mateixes. Malauradament i infortunada, les pluges tan abundants com inusuals van propiciar que els llimacs i els cargols devoressin tota la vegetació sense cap mena de contemplacions. Als jardineros de l'ajuntament se'ls va pujar la mosca al nas. Portaven dues temporades essent la riota de tots els visitants que acudien, més que per l'interès artístic del claustre en si mateix, per veure els descomunals estralls del jardí. Alguns criticaven la desencertada tria de la vegetació escollida en aquell particular ecosistema, altres desaproven la poca inversió que s'havia fet endebades per donar una imatge més digna de l'abandonat jardí. Però la creença que imperava entre els murmuris dels balaguerins i balaguerines era que el claustre havia quedat anatematitzat pels mateixos frares franciscans que fins feia poc havien viscut a Sant Domènec, obligats a marxar contra la seva voluntat. El mossèn havia desmentit aquelles falòrnies per part de cap representació eclesiàstica, i reiteradament, diumenge rere diumenge, havia condemnat explícitament aquelles calúmies en el sermó als seus feligresos. Però la idea de la maledicció que havia caigut sobre el jardí

del claustre de Sant Domènec s'afermà més que mai després del tercer fallit intent de restauració, quan una plaga de formigues de foc va atacar els jardineros que intentaven sembrar les llavors de la nova gespa, havent d'ingressar aquests a l'hospital amb un estat molt greu per culpa de les picadures rebudes. L'alcalde en persona, amb una estreta col·laboració amb el mossèn, va voler callar aquelles brames que posaven en perill la bona reputació de la imatge del seu patrimoni contractant una nova brigada de jardineros que a l'endemà mateix de l'accident s'encarregaria de donar una imatge impol·luta del nou jardí del claustre. El Quim i el Toni, dos germans enginyers agrònoms, tenien la fita encomiable de transformar aquell camp de batalla. Després d'analitzar objectivament el terreny van prendre tota mena de mesures preventives i sofisticades contra totes les possibilitats de fallida. Un tendal de lona transparent subjectat fortament a les columnes del claustre, un camp magnètic estàtic protector que feia de mur pantalla ensems que un circuit tancat de repel·lents electrònics d'ultrasons en cadascun dels capitells va fer que el claustre fos impenetrable per cap tipus d'ésser viu. Fins i tot van decidir dormir al mateix jardí dins d'una petita tenda de campanya. Passades dues setmanes la feina estava quasi acabada exitosament i els dos germans sotjaven finir la escomesa no només per la suculenta retribució que els esperava sinó perquè darrerament uns esdeveniments un pèl sobrenaturals els havien fet presos de la basarda. Un monjo encaputxat que passejava la seva túnica alba en la foscor de la nit els havia deixat al marge de la seva frontera protectora un escapulari. Sons de pregàries d'origen desconegut al despuntar el sol i una misteriosa llum que il·luminava la deshabitada sala capitular a les vesprades no podien ser tingudes en poca consideració. Tot i que el Toni contraatacava pujant el volum de la seva música favorita de manera que es podia sentir en tot el convent, les corredisses de sandàlies i unes veus fantasmals els esparveraven amb el silenci de la nit. Però tant ell com el Quim havien determinat no sucumbir a unes suposades confabulacions d'algun pervers bergant interessat en fer-los fora fos com fos. Quins ardits podria tenir aquest malparit per esporuguir-los? Potser un tresor amagat sota les terres del claustre? Sortosament havien sortit il·lesos fins aquella darrera i interminable vesprada abans de la inauguració oficial. Li tocava fer guàrdia al Quim. Mentre, el Toni dormia plàcidament. No se sentia ni un ànima i els estels que lluien rere

el tendal van anar copsant l'atenció del Quim, aliè al seu futur imminent. De sobte, un soroll molt peculiar l'alertà: semblava una feristela esgardissant allà fora de la tenda. Ràpidament, el Quim s'afanyà a trobar, mig adormit, aquell inoportú animaló que s'havia burlat dels d'ultrasons contra rosegadors. Els ulls se li obriren com a plats en veure davant d'ell a un jove gallard d'aspecte esquerp i indolent, movent una seva llarga cua d'un costat a l'altre amb moviments harmònics, mentre es pentinava la seva llarga mata de cabell desendreçat i revolt. En Quim es va desemperesir súbitament. El cor li bategava tan fort que fins i tot el podia sentir i amb prou feines podia balbucejar el nom del Toni demanant auxili.

–Que potser no t'agrada el meu aspecte? Si vols em puc transformar en una mantícora amb una crinera d'escurçons. No he vingut per la teva ànima sinó perquè l'abat m'ha invocat per error pensant que jo era el responsable de les obres del vostre jardí, no sé pas per què tothom ha d'atribuir al dimoni totes les coses dolentes. Em presentaré, sóc Llucifer, per a servir-te.

–Toni! Auxili! Per Déu, vine de seguida, et necessito.

–Et pregaria que no esmentessis l'Innombrable! No puc sofrir el seu esborronador apel·latiu. Seré breu, que tinc paraula d'honor de l'abat d'endur-me cinc de les ànimes esgarriades dels seus monjos.

–Però , aquí no hi viu cap ordre religiosa que jo sàpiga, oi?

–Jo no he parlat de cap ànima en vida... es tracta d'una congregació d'esperits de frares dominics que van viure-hi fins que l'any 1835 se'ls exclaustà a la força. El seu abat no veu amb bons ulls els i les visitants, unes males influències pels seus frares que darrerament han trencat els seus vots de castedat només que fruit de la seva indecorosa vestimenta. Tingues present que no s'anava tan lleuger de roba a la seva època.

Altres, fins i tot s'han posat a cantar i a ballar, víctimes del que ell nomena una temptadora i irresistible música infernal... Així que, incapaços de travessar

aquest camp magnètic, m'han encarregat la tasca, molt ben remunerada per cert, de desempallegar-me de vosaltres.

–Déu meu! L'arrogant àngel caigut que va plantar cara a Déu Nostre Senyor? Caram, quin tros de peduncle més llarg que tens entre les gambes! Sant Crist!

–Argh! Calla que se'm rebentaran les orelles! Anem per feina, foteu el camp que arraso aquest jardí. –No podríem trobar cap altra solució més satisfactòria per tots plegats on ningú surti mal parat?

–Ja em diràs què hi ha millor que cinc ànimes pagades al comptat amb la crisi que estem patint a l'inframón. O tens res millor per abellir el meu cor?

–Però si tu en no tens, de cor! –va interrompre'l–. I si ens ho juguem a una partida de daus?

–Cal que et recordi que els tres sisos són sempre els meus aliats? Diques, bon escolà, d'on diantre sortien aquestes cançons tan irresistibles de les que m'ha parlat l'abat? No m'aniria malament una bona cadena de música. Els últims vinils no van suportar les altes temperatures que patim a l'avèrn.

–Vinils? Però si van passar a la història per obsolets. Clar que potser no són prou llargs comparats amb tota una eternitat... El Toni i jo només comptem amb aquest l'pod i uns petits altaveus. Tot i que si vols sentir com sona t'anirà millor amb aquests auriculars. El Toni té més de 3000 cançons. Bé, és seu. Li vam regalar la família pel seu aniversari, però ell me'l deixa sempre que vull.

–M'afalaga que m'hagin atribuït els ardits d'aquest invent.

–Em temo, sense ànims d'ofendre't, que va ser obra dels d'Apple, els de la poma.

–Ara entenc perquè Eva va sucumbir davant la poma prohibida. Qui són aquests Rolling Stones? Aquesta cançó de "Simpatia pel dimoni" és brutal! M'emporto aquest aparell i problema resolt. Vosaltres tindreu el vostre

merescut reconeixement amb la consegüent minuta i jo aquesta meravella de creació tecnològica.

–Bé, primer m’agradaria consultar-ho amb el Toni, de fet l’Ipod és seu... Ja sabràs on porta la traïció entre germans i no sé jo... A més, tampoc cal que marxïn aquests frares i sempre es podrien recloure en una de les capelles no obertes al públic o en alguna cambra durant l’horari de visites fins que s’hagin adaptat al nou estil de vida de la gent –va dubtar per uns moments el Quim.

–No tinc més temps. Vull aquest xip musical i per cert, quin és l’horari de visites? –preguntà Llucifer abans d’esvair-se amb l’Ipod ensems deixava un rastre de fetidesa ensofrada.

L’endemà després de la triomfal presentació del jardí del claustre i de la seva benedicció, el Quim i el Toni van recollir totes les seves andròmines, però de l’Ipod Touch del Toni... Ni rastre.

–Aquí encara queda un petit forat del clot que va obrir aquella feristela. Tu creus que aquesta bestiola s’hauria menjat quelcom més que la carxofa que li vas oferir abans de despertar-te?

–Quim, quantes vegades t’haig de dir que no cal que t’amoïnis més. Aquesta tarda mateix et regalo un de nou i amb més memòria. Apa, marxem i no busquis més. A saber on condueixen aquests forats.

–Gràcies, Toni. No et mereixo tenir com a germà.

–Quanta raó que tens.